

UZASADNIENIE

Apelacja wywiedziona przez stronę pozwaną okazała się częściowo zasadna.

Przedmiotowa sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, regulowanym przepisami art. 505¹ – 505¹⁴ k.p.c. Zgodnie z dyspozycją art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez Sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy zasądził od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda K. B. kwotę 6.746,56 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: - 294,68 zł od dnia 12.11.2014 r. do dnia zapłaty, 2616,55 zł od dnia 29.11.2014 r. do dnia zapłaty, 2737,46 zł od dnia 11.12.2014 r. do dnia zapłaty, 52,80 zł od dnia 13.12.2014 r. do dnia zapłaty i 1045,07 zł od dnia 23.12.2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.717,00 zł tytułem kosztów procesu.

W wywiedzionej apelacji pozwany zarzucił Sądowi I instancji naruszenie, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, art. 233§1 k.p.c. poprzez dowolne, dokonane z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów przyjęcie, iż pozwany nie spełnił na rzecz powoda świadczenia objętego pozwem. Mając na uwadze powyższe pozwany wniosł o uchylenie wyroku i oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Z treści uzasadnienia apelacji wynika, iż pozwany w istocie nie zgadza się z uznaniem przez Sąd, iż wpłata 500 złotych dokonana 31 grudnia 2015 roku z opisem „za faktury”, została zaliczona na wpłaty wcześniejsze, nie objęte żądaniem pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut zawarty w apelacji zasługuje na uwzględnienie jedynie w części. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż zastrzeżenia pozwanego budzi jedynie niezaliczenie na poczet należności dochodzonych pozwem wpłaty w kwocie 500 złotych. W pozostałym zakresie brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia i argumentacji obejmującej pozostałą zasądzoną przez Sąd I instancji należność.

W ocenie Sądu Okręgowego ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy dokonał co do zasady bez obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w oparciu o wszechstronnie przeanalizowany, oceniony zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy przyjmuje za własne poczynione ustalenia faktyczne jak i wywody prawne Sądu I instancji, bez potrzeby ich powielania, podzielając tym samym w całości zaprezentowane przez Sąd I instancji stanowisko, że powódka zgodnie z treścią art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. wykazała istniejące roszczenie.

Prawidłowo Sąd Rejonowy wskazał, iż z treści przedstawionych dokumentów, w szczególności potwierdzeń odbioru towaru i podpisanej faktury oraz zeznań świadka wynika, iż doszło do zawarcia umów sprzedaży i ustalenia ceny objętej żądaniem pozwu.

Pozwany bronił się nadto zarzutem spełnienia świadczenia. W tym zakresie ciężar dowodu, zgodnie z treścią art. 6 k.c. obciążał pozwanego. Pozwany wykazał dowodami zapłaty, nie kwestionowanymi zresztą przez powoda, iż dokonał wpłat określając, jakiej należności dotyczą i w tym zakresie Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Jednakże Sąd wskazał, iż pozwany dokonał jeszcze jednej wpłaty – w kwocie 500 złotych w dniu 31 grudnia 2015 roku opisując ją jako wpłatę „za faktury”.

Zgodnie z treścią art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Stosownie do treści art. 451 § 2 k.c. jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu, według zaś art. 451 § 3 k.c. w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego. Pozwany powinien więc udowodnić, że dokonane wpłaty stanowią umorzenie długu dochodzonego pozwem wskutek jego oświadczenia, wskutek oświadczenia powoda zawartego w pokwitowaniu przyjętym przez pozwanego, albo wskutek reguły kodeksowej, mającej zastosowanie w braku oświadczenia dłużnika i wierzyciela.

Pozwany w procesie podnosił, iż dokonana wpłata winna być zaliczona na należności objęte pozwem. Powód oświadczał, iż zaliczył wpłatę na inną należność winien okoliczność tę wykazać. W przedmiotowej sprawie nie przedłożył jednak ani pokwitowania ani innego dokumentu, z którego takie zaliczenie by wynikało. Wskazanie, iż wpłata została zaliczona na inne należności była lakoniczna i nie wskazano nawet, jakie to należności. Nie przedstawiono także rozliczenia, ani wykazu faktur mogącego wykazać, iż wpłata objęła należności wcześniej wymagalne niż objęte pozwem. Sąd II instancji uznał więc, iż zachodzi sytuacja, w której żadna ze stron, przy spełnieniu świadczenia, nie wskazała, na jaki dług wpłata jest zaliczona. Zastosowanie znajdzie tym samym ostatecznie zdanie cytowanego przepisu, stanowiące, iż wpłata została zaliczona na poczet długu najdalej wymagalnego.

Mając na uwadze powyższe zmianie uległo również żądanie odsetek, które należało ograniczyć, co do kwoty 500 złotych, do dnia jej uiszczenia.

Powyzsza konstatacja doprowadziła tym samym do wydanie orzeczenia częściowo reformatoryjnego (art. 386§1 k.p.c.) i oddalenia powództwa we wskazanym wyżej zakresie.

Uwzględnienie stanowiska pozwanego co do kwoty 500 złotych spowodowało również zmianę orzeczenia o kosztach procesu za I instancję. Podstawą bowiem rozłożenia ciężaru kosztów procesu stanowić będzie art. 100 k.p.c. Przy wskazaniu, iż powód wygrał proces w 92%, z poniesionych kosztów prawidłowo wskazanych przez Sąd Rejonowy na kwotę 2717 zł, zasądzić od pozwanego należało 92%, a więc kwotę 2.499,64 zł.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje oparcie w treści art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną w postępowaniu apelacyjnym złożyła się jedynie opłata od apelacji w kwocie 250 złotych, zaś 8% od tej kwoty to 20 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. Z (...) (...)